

sam ovde potpisao omogućavao mi je da putujem na turneje i nije bilo nikakvih zakonskih prepreka. Znači, ja mogu ovde da boravim i radim sa svojim pasošem, da gostujem u drugim zemljama, da za novu godinu idem u moj Kijev kod roditelja, da igram sa kijevskim baletom gde god i kad god me pozovu, u Španiji, Italiji...

Naravno, mogao sam da napravim i drugačiji i najjednostavniji izbor i ostanem u svojoj zemlji. Ali želeo sam da igram neke nove i interesantnije predstave i spektakle o kojima se u mojoj zemlji nije ni razmisljalo jer se strogo čuvala klasična baština. To sam pronašao u Beogradu koji mi je uz kreativnost davao i veliku slobodu i mogućnost da ostanem svoj. Nisam morao da se podređujem i da menjam krvnu grupu. Uz to, mi smo po temperamentu, kulturi i tradiciji veoma slični narodi. Ja sam veliki protivnik birokratskih procedura i prilično ne naklonjen novim civilizacijskim tokovima. Više bih voleo da živim u devetnaestom veku i mislim da je život tada bio zdraviji.

Volim prirodu, želeo bih da imam više vremena i kontakata sa prirodom, da igram tenis, da imam svog konja, na žalost nemam vremena za to, jer naša profesija uzima najviše vremena od svih drugih. Balet je ipak veliki rad i samo rad, naravno uz to je nepohodan i Božji dar. Ne može svako da se bavi umetnošću, ne vredi glumiti zvezdu, treba to zaista biti, tako se osećati i za sobom ostavljati zlatnu prašinu zvezda. Nije lako stajati na sceni pred hiljadama očiju i igrati, prikazivati celu priču kao roman, kao sliku... Potrebne su neverovatne emocije koje idu iz duše i koje se uvek daju. Ulazeći u predstavu i ulogu mi se najpre

spajamo sa porukom koju moramo da damo iz sebe. Igranje je kao pisanje knjige ili pravljenje filma, uvek se ide do kraja jer bez te energije igra postane samo praznin, pantomima ili zanat.

Naše emocije su naš najveći alat, veći i od ruku, i od nogu i od samog tela. Možda to grubo zvuči, ali mi se sa tim emocijama stalno poigravamo i koristimo ih na sceni kao alat. Trošimo ih beskrajno i onda dolazimo u fazu da gledajući predstavu ili film ne doživljavamo to emotivno kao obični ljudi jer smo već mnogo emocija istrošili. Nekada mi je žao, jer kada odem na baletsku predstavu ja je doživljavam previše profesionalno, nisam opušten, ne mogu ni da plačem ni da se smejem. Malo nam emocija ostaje za privatni život.

To ne znači da sam ja ne emotivan čovek, jer da nema emotivnog naboja u meni nikada ne bih bio u stanju da se bavim ovim poslom. Balet je pokret, energija i emocija. Veoma sam radoznao i još mnogo toga bih voleo da otkrijem i upoznam.

Slavica Popović

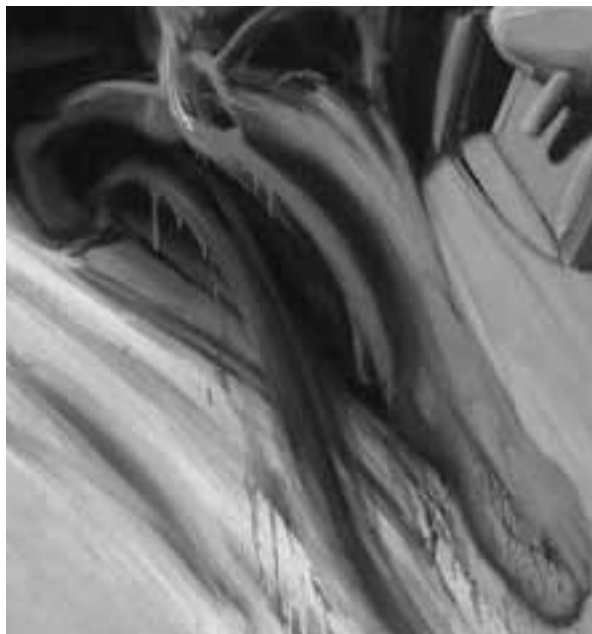
Miloš Šobajić Čovek sa mnogo želja

Miloš Šobajić, slikar

"Ovde uživam i punim baterije iako dolazim na kratko ali dovoljno često. Beograd mi služi za razonodu, a Pariz za rad, tamo radim svaki dan pa i vikendom"....

Ja Beograd doživljam kao dete koje se vraća majci u zagrljaj, svaki put imam taj isti osećaj. To je moj grad, odrastao sam u njemu, imam puno prijatelja iz detinjstva, a i godinama sam upoznao nove i kvalitetne ljude sa kojima volim da se družim, idemo po splavovima, na večerinke, muziku, šetamo... Ovde uživam i punim baterije iako dolazim na kratko ali dovoljno često. Beograd mi služi za razonodu, a Pariz za rad, tamo radim svaki dan pa i vikendom. Znači predstava o umetnicima kao boemima koji negde pijuckaju i filozofiraju i čekaju inspiraciju je davna prošlost danas je neophodno u svemu, pa i u slikarstvu, biti potpuno profesionalan. Imam utisak da se taj slikarski svet poodavno podelio po slikarskim ateljeima. Mi se više ne družimo u Parizu, nekada su se starije kolege hvalile kada prodaju sliku i zvale društvo na piće da bi se proslavila prodaja slike, sada više toga nema, svi za sebe, usamljeno pa šta ko postigne. To je danas tako, sistem je takav i ja nemam neku zamerku privikao sam se na to. Neka ide ova planeta kuda ide. Jedino bih voleo i maštam o tome da Srbiji bude bolje, da mogu i ja i svi mi nešto

da doprinesemo ne bi li nam bilo bolje.

Moje inspiracije su svakodnevne, životne, u stvari nemam nikakve inspiracije to je delo jednog kontinuiranog rada. Ja mislim da ne postoje inspiracije onako kako ih neki zamišljaju, da su to neke lampe koje se pale, nešto se videlo i dobila se slika imaginarnog događaja, ne, to je

samo jedan neprekidni rad, jedna slika vuče drugu. Završim jednu i onda kažem zašto sada ovo ne bih uradio malo drugačije, pa još malo drugačije i tako nizom godina to se razvija i ide od jedne priče u drugu, ali nit ostaje uvek ista. Uvek je to taj moj isti problem pravljenja čoveka u nekom zatvorenom krugu iz kojeg želi da izađe. Moje slikarstvo nije negativno nego pozitivno, mnogi misle da je to strašno crno, ružno, teško, ja to vidim kao neku čovekovu pobedu ili želju za pobedom.

O emocijama nisam skoro razmišljao, naravno za sve su neophodne emocije da bi se napravilo delo, a i za privatni život. Ja mislim da je važno više smejeti se, a plačem i suze mi krenu samo od velikih ljudskih pobeda, kada gledam trke na sto ili dvesta metara kada žene trče, pobeđuju, pa ništa lepše od toga. Ja se divim tome dokle ljudski organizam može da dospe fizički i mentalno, meni tada obavezno idu suze. Ljubavne priče me ne rastužuju, sve manje gledam televiziju, a romane sam davno prestao da čitam jer posle Kafke mi je tesko da bilo šta prihvatim

iako ima veličanstvenih dela, ipak Kafka je na mene tako uticao da sve upoređujem sa njim kao kada gledam filmove ja ih upoređujem sa Hičkokom i njegovom Vrtoglavicom. Čak i ne čitam više mnogo, ustvari čitam ali istoriju. Ne volim da putujem, ali uživam da obilazim dvorčeve po Francuskoj. Dvorci me strašno privlače, na Loari, srednjovekovni. Strašno me interesuje kakav je bio svakodnevni život u dvanaestom veku u jednom takvom dvorcu. Život je tada u stvari bio jako spor i potpuno drugačiji od današnjeg.

Voleo bih da uradim sve što želim, a to što želim je mnogo i boriću se koliko mogu, dok imam snage da stvaram, da budem time zadovoljan. To mi je najveća želja. Definitivno nisam čovek od jedne želje.

Nisam siguran šta je recept za dobar život. Dobar život je u stvari familijaran život. Ja ljude delim na one koje imaju delo i one koje imaju familijaran život. Oni koji imaju delo književno, slikarsko, filmsko, finansijsko, bilo koje delo, to su ljudi sa drugačijim sistemom od familijarnih ljudi. Priča o familijarnom životu je ozbiljna, da se familija nastavi, da traje da se prenosi sa kolena na koleno ne samo ime već sve ono što je najbolje iz svakog pokolenja. To je lep i ispunjen život, ko to uradi mislim da je uspešan. Ljudi koji odaberu da svoje delo uzdignu iznad sebe kao ja imaju užasno naporan i kompleksan život.

Slavica Popović